

Universitätsbibliothek Wuppertal

Opera Ciceronis Epistolica

Cicero, Marcus Tullius

Lvtetiae Parisiorum, ad Eidus Ianuar. Anno. MDXXII. Calculo Roma

M.T.Ciceronis epistolarvm ad T.Pomponivm
Atticvm liber nonvs.

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-687](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-687)

Epistol. ad T. P. Atticum

minus miser q̄ sum, essem. Nā caue putes, hoc tempore plus me quēq̄ cruciari, q̄ eum quem ante me diligo, video in cōsulatu quiduis potius esse, q̄ Cos. Qz si voluerit tibi obtēperare, & nobis de Cæsare credere, & consulatū reliquū Romæ peragere, incipiā sperare, etiam consilio Senatus, auctore te, illo relatore, Pōpeiū, & Cæsare coniūgi posse. Qd̄ si factū erit, me satis vixisse putabo. Factū Cæsaris de Corfinio totū me probaturū sciet: & quomodo in huiusmodi re cōmodius cadere nō potuit, q̄ vt res sine sanguine cōficeretur. Balbi me, illiusq̄ aduētu delectatū esse valde gaudeo. Is quēcūq̄ tibi de Cæsare dixit, quāq̄ Cēsar scripsit, scio tibi p̄babit, quācūq̄ fortuna eius fuerit, bellissime. Vale.

T. P. ATTICO.

¶ si re tibi.
¶ velis sum
me scripsisse.

Mnia mihi prouisa sunt p̄ter occultū metū. Iter ad mare superū. hoc enim mari vti non possumus hoc tēpore anni. Illuc autē, quo spectat animus, & quo res vocat, qua veniā: Cedēdū em̄ celeriter est, ne forte qua in re impediatur, atq̄ alliger. Nec vero ille me ducit, qui videt: quē ego hominē ἀγαθὴν ἀνώτατον omnium iā ante cognorā, nūc vero etiā ἀσφατηρικώτατον. Nō me igitur is ducit, sed sermo hominū, q̄ ad me a Philotimo scribit. Is, n, me ab

Optimates
¶ vēdicant.
Hic Pisi-
stratus.

Iudices
dccc.

¶ domū.

optimatibus ait conscindī. quibus optimatibus Diū boni: qui nūc quomodo occurrūt: quo modo autē se ¶ vēditāt Cæsari: Municipia vero adēūt, nec simulāt, vt cū de illo agroto vota faciebant. Sed plane qcqd̄ malī hic Pisi- stratus nō fecerit, tā gratū est, q̄ si aliū facere, phibuerit. Hūc propitiū sperant: illū iratū putant. Quas fieri censes ἀποαιτίσας ex oppidīs: quos honores: Metuūt, inquis. Credo. Sed mehercule illū magis. Huius insidiosa clemētia delectant. illius iracūdiām formidant. Iudices. DCCC. qui p̄cipue Cn. nostro delectabant, ex q̄bus quotidie aliq̄ue video, nescio quas eius Lucerias horrent. Itaq̄ q̄ro, qui sint isti optimates, q̄ me exturbent, cū ipsi domi maneant. Sed tamē quicūq̄ sunt, ἀιδέομαι ἡρώας. Et si qua spe profisciscar video, cōiūgoq̄ me cū homine magis ad vastādū Italiā, q̄ ad vincēdū parato. ¶ domitū quē expecto: Et quidē cū hęc scribebam. IIII. Non. iam expectabam aliquid a Brundusio, quid aut̄ aliqd̄: q̄ inde turpiter fugisset, & victor hic qua se referret, & quo. Qd̄ vbi audissem, si ille Appia veniret, ego Arpinum cogitabam. Vale.

M. T. CICERONIS EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER NONVS.

T. P. ATTICO.

TSI, cū tu has literas legeres, putabā fore, vt scirē iā qd̄ Brundusii actū esset: nā Canusio. VIII. Cal. profectus erat Cn. hęc autē scribebā prid. Non. XIII. die postq̄ ille Canusio mouerat: tamen angebar singularū horarū expectatione: mirabarq̄ nihil allatū esse, ne rumoris qd̄e. nā erat mirū silentiū. Sed hęc fortasse κενόων εἶδ' α. sunt, quę tamē iā sciuntur, necesse est. Illud molestū, me adhuc inuestigare nō posse, vbi P. Lentulus noster sit, vbi Domitius. Quęro autē, quo facilius scire possim quid acturi sint, ituri ne ad Pōpeiū: et si sint, qua, quādove ituri sint. Urbē quidē iam refertā esse optimatium audio: Sostiū, & Lupū, quos Cn. noster ante putabat Brūdusiiū vētuos esse

Refertam
optim.
Quocum.

q̄ se, ius dicere. Hinc vero vulgo vadunt, etiā M. Lepidus, quocū diem cōterere solebam, cras cogitabat. Nos autē in Formiano morabamur, quo citius audiremus. Deinde Arpinū volebamus. inde iter q̄maxime ἀναπάντητον esset ad mare superū, remotis, siue omnino missis literatoribus. Audio. n. a bonis viris, qui & nūc, & sępe antea magno p̄sidio reip. fuerūt, hanc cunctationē nostrā nō probari, multaq̄ in me, & seuerē in cōiuiis tēpestiuis quidē disputari. Cedamus igitur: & vt boni ciues simus, bellū Italię terra, mariq̄ inferamus, & odia improborū rursus in nos, quę iā extincta erant, incēdamus, & Luceii cōsilia, ac Theophani persequamur. nam Scipio vel in Syriā profisciscitur sorte, vel cū genero honeste, vel Cæsare fugit iratum. Marcelli quidē, nisi gladiū Cæsaris timuissent, manerēt. Appius est eodē timore, & inimicitia rū recentiū, & tñ p̄ter hūc, & C. Cassiū reliqui legati, p̄p̄ ego vnus cui vtrūuis liceret. frater accesserit, quē sociū huius fortunę esse nō erat æquū: cui magis etiā Cēsar irascetur: sed īpetrare nō possum, vt maneat. Dabimus hoc Pōpeiō, qd̄ debem⁹: nā me qd̄e alius nemo mouet.

Boni nulli non sermo bonorū, qui nulli sunt: non causa, q̄ acta timide est, ageť improbe, vni vni hoc da-

mus, nec id quidem roganti, nec suam causam, vt ait, agentis, sed publicam. Tu quid cogites de transeundo in Epeirum, scire sane velim. Vale.

T.P.ATTICO.

Brudusio filius trāsīit Formias, VIII. Id. currēs ad matrē Neapolim, mihiq; nūciari iussit, patrē ad urbē esse, cū ex eo curiose q̄sisset seru⁹ noster Dionysius. Nos aut audieramus eū p̄fectū siue ad Pōpēiū, siue in Hispaniā: id cuiusmodi sit, scire sane velim. nā ad id qd̄ delibero, pertinet. Si ille certe nusq̄ discessit, intelligeret Cn. nō esse facileis nobis ex Italia exitus, cū ea tota armis, p̄si diūsq; teneatur, hyeme p̄fertim. Nā si cōmodius anni tempus esset, vel infero mari liceret vtinūc nihil potest nisi sup̄ero transmitti, quo iter interclusum est. Querēs igit & de Domitio, & de Lētulo. A Brūdusio nulla adhuc fama venerat, & erat hic dies. VII. Id. quo die suspicabamur, aut pridie Brūdusiu venisse Cæsare, nam Calēd. Arpis manserat. sed si Posthumū audire velles, persecutus erat Cn. Transisse em̄ iā putabat coniectura tēpstatū, ac dierū. Ego nautas eū nō putabā habiturū. Ille cōfidebat, & eo magis, q̄ audita nauiculariis hominis liberalitas esset, sed tota res Brūdusina iā quomodo habeat se, diutius nescire non possum. Ego etsi tādū regesco, q̄diū aut ad te scribo, aut tuas literas lego, tñ & ipse egeo argumēto epistolarū, & tibi idē accidere certe scio. Que. n. soluto aīo familiariter scribi solēt, ea tēporibus his excludunt: q̄ aut sunt horū tēporū, ea iā cōtriuimus. Sed tñ ne me totū agritu dīni dedā, sumpsi mihi quasdā tāq̄ dēs q̄, que & politicę sunt, & tēporū horū, vt & abducā anīmū ab q̄relis, & in eo ipso, de quo agitur, exercean. Hæ sunt hmōi. *Εἰ μὲν τεύροσιν τῆ πατριδὶ τυραννικῆς ἐκ αὐτῆς. εἰ πῶτι τρόπων τυραννίδος κατάλοιπον πρᾶκτέον, καὶ μέλλῃ δια τοῦ πρὸς τῆς ὀλῶν ἢ πόλις κινδυνεύει. εἰ ἐνλαβητέον τὸν καταλύοντα, καὶ αὐτὸς ἢ πᾶσι, ἢ πρᾶτερον ἀρήγην τῆ*

† q̄ nihil
† q̄ tñ nihil
† annuerūt

Quinque
uiratus.
† Viginti
uiratu

Vtemur
tuo.

Nauicula
rii.

Epistol. ad T. P. Atticum

παρὶ δὲ τυραννικῆς μάχης ἢ ἐν γράμμοις, εἰ κληθῆναι τὸ ἡσυχάζειν ἀναχωρήσωντάς τινες, καὶ παρὶ δὲ
τυραννικῆς, ἢ διὰ παντὸς κινδύνου ἰτέον, καὶ ἐλευθερίας παρὶ. εἰ πόλεμος ἐπακτέον τῆς χώρας, καὶ
κλιθεῖν τὰς τῶν τυραννικῶν. εἰ καὶ μὴ δοκιμάζοντα πῶς διὰ γράμμοις κατάλυσις ἢ τυραννίδος,
σωαρχεῖσθαι ὅμως τῆς ἀρεῖας, ἢ τῆς εὐσχημίας, καὶ εὐλοίας συκινδυνώτερον ἐν τῆς κληθῆναι, καὶ
μὴ δοκῶσιν ἐν βεβηλευμένῳ πρὸς τῶν ὄλων. εἰ ὁ μέγιστος πῶς παρὶ δὲ εὐεργετήσας, δὲ αὐτὸ δὲ τῶ
ἀνήμερα, παθῶν, καὶ φθονηδῶν, κινδυνεύσας ἀν' ἐλευθερίας ὑπὲρ καὶ παρὶ δὲ, ἢ ἀφετέον αὐτῶν ἑαυτοῦ
πρὸς, καὶ τῶν οὐκ εὐνοῦντων αὐτῶν κριθεῖσθαι πρόνοιαν ἀφεμένῳ τὰς πρὸς τοὺς ἰσχυρόντας διακλιτείας. In his
ego me cōsultationibus exercens, & differens in vtrāq; partē, tum Grace, tū latine, & abduco

Vereor ne intēpestivū sim. Natalis Attici. Vereor ne parūper animū a molestiis, & τῶν προύργων delibero. Sed vereor, ne tibi ἀκαίριον sim. Si em̄ recte ambulavit is, qui hanc epistolam tulit, in ipsum tuū diem incidit. Vale.

T.P. ATTICO.

Atali die tuo scripsisti epistolā ad me plenā cōsiliū, summęq; tū benevolētię, tū etiā prudētię. Eā mihi Philotimus postridie q̄ accepit, reddidit. Sūt ista quidē, q̄ disputas, difficillima. iter ad superum, & nauigatio infero: discessus Arpinū, ne hūc fugisse: mansio Formiis, ne obtulisse nos gratulationi videamur. Sed miserius nihil, q̄ ea videre, quę tū iā, iam inquā vidēda erunt. Fuit apud me Posthumius, scripsi ad te, q̄ grauis. Venit ad me etiā Q. Fufius,

Euentorū causę &c.

quo vultu, quo spiritu properans Brundusiu, scelus accusans Pōpeiū, leuitatē & stultitiā Senatus. Hęc q̄ in mea villa nō feram, cur tū in Curia potero ferre! Age finge me, q̄ quis eusoμάχως hęc ferētē. Quid illa! dic M. Tulli, quę habebūt exitū! Et omitto causam reipu. quā ego amissam puto cū vulneribus suis, tū medicamētis his q̄ parant. De Pōpeio qd agā: cui plane (qd em̄ negē!) succensui. Semp em̄ causę euentorū magis mouēt, q̄ ipsa euenta. Hęc igit mala, q̄ bus maiora esse q̄ possunt: cōsiderās, vel potius iudicās eius opa accidisse, & culpa, inimicior erā huic, q̄ ipsi Cæsari. Vt maiores nostri funestiorē diē esse voluerūt Alliétiis pugne, q̄ vrbis capte, q̄ hoc malū ex illo: itaq; alter religiosus etiā nūc dies, alter in vulgus ignotus: sic ego decē annoꝝ peccata recordās, in q̄bus inerat ille etiā annus, q̄ nos hoc defendēte, ne dicā grauius, afflixerat, p̄sentisq; tēporis cognoscens temeritatē, ignauitiā, negligētiā, succēsebā. Sed ea iā mihi exciderūt: beneficia eiusdē cogito, cogito etiā dignitatē. intelligo serius eqdē, q̄ vellē propter epistolas, sermonesq; Balbi: sed video plane nihil aliud agi, nihil actū ab initio, q̄ vt hūc occideret. Ego igit si quis apud Homerū, cū ei, & mater, & dea dixisset, νῦν δ' ἄμα τ' ὀκνῶ μωροῦ, ἢ οἰζυρὸς πρὸς πάντων ἐπλεο, matri ipse respōdit, αὐτίκα τεθναίην, ἔπει οὐκ ἄρ' ἐμελλοῦ ἔταίρω κτηνορμύνην ἐπαμύσαι, qd si nō ἔταίρω solū, sed etiā ἐνδργέτη; Adde tali viro, talē cām agēti, & ego vero hęc efficiā, & ei cādida vita, puto. Optimatib; vero tuis nihil cōfido, nihil iā ne inferuio qdē: video vt se huic dent, vt daturi sint. Quicq; tu illa putas fuisse de valerudine decreta municipiorū, prę his de victoria gratulationibus: timēt, inquit, at ipsi tū se timuisse dicūt. Sed videamus quid actū sit Brundusiu, ex eo fortasse mea cōsilia nascētur, alięq; literę. Nos adhuc Brūdusio nihil. Roma scripsit Balbus, putare iā Lentulū Cos. trāsmisisse me, nec eū a minore Balbo cōuentū, q̄ is hoc iā Canusiu audisset: ide ad se eū scripsisse, cohortēis sex, quę Albe fuissent, ad Curiu in via Munitia transisse. Id Cæsare ad se scripsisse, & breui tēpore eū ad vrbem futurū. Ergo vtar tuo consilio, neq; me in Arpinū hoc tēpore abdam. et si Ciceroni meo togam puram cū dare Arpinū vellem, hanc erā ipsam excusationē relicturus ad Cæsarem. Sed fortasse in eo ipso offendet: cur nō Romę potius! Sed tamē si est cōueniēdus, hęc potissimū, tum reliqua videbimus, id est, & quo, & qua, & quando. Domitius, vt audio, in Cosano est quidē, vt aiūt, paratus ad nauigādū. Si in Hispaniā, nō probō: si ad Cn. laudo, quo uis potius certe, q̄ vt Cæsare videat, quę ego prorsus aspiciere nō possum. Quid alios! sed opinor quiescamus, ne nostram culpā coarguamus, qui dum Vrbem, id est patriā amamus, dūq; rem conuenturā putamus, ita nos gessimus, vt plane interclusi, captiq; simus. Scripta iam epistola, Capua literę sunt allatę hoc exēplo. Pōpeius mare transit cū oībus militib; quos secū habuit: hic numerus est hominū millia. XXX. & Coss. duo, & Tri. Pl. Senatores q̄ fuerāt cū eo, omnes cū vxoribus, & liberis, conscendisse dicitur ad. III. Non. Mart. Ex ea die fuere Septē triones venti: naues q̄bus vsus nō est, omneis aut p̄cidisse, aut icēdisse dicūt. De hac re literę L. Metello Tr. Pl. Capuā allatę sunt ab Clodia focru, quę ipsa trāsiiit. Ante sollicitus erā, & angebar, sicut res scilicet ipsa cogebat, quo vtī consilio possem: nūc autē postq̄ Pompeius & consules ex Italia exierunt, non angor, sed ardeo dolore. οὐδ' ἐμοὶ ἤτορ ἐμπεδον, ἀλλ' ἐλάληται.

Toga pura,

Pōpeii exercitus,

Not
mi
fer
me
pl
le
di
rur
nue
qu
vt
vt
gr
ex
cō
bell
tab
vel
cuen

C
bre

C
vill
Sic
exp
fact
tellig
tuo
illic
trib
rū
nia
in
vere
rand
ille
causa
(mem
vtere
rectus
nō au

Non sum inquā (mihī crede) mētīs cōpos: tātū mihī dedecoris admīssisse videor, me nō prius
 mū cū Pōpēio qualicūq; cōsilio vsūm, deinde cū bonīs esse, quīs causa temere instituta: prae-
 fertim cū ii ipsi, quorū ego causa timidius me fortunē cōmittebā, vxor, filia, Cicerones pueri,
 me illuc sequi mallēt, hoc turpe, & me indignū putarēt. Nā Quintus qdē frater quicq; mihī
 placeret, id rectū se putare aiebat, id animo æquissimo sequebat. Tuas nūc epīstolas a primo
 lego. Hæc me paulū recreant: primē monēt, & rogāt, ne me proiciā: proximē te gaudere osten-
 dūt, me remāsisse: eas cū lego, minus mihī turpis videor, sed tādū, dū lego. Deinde emergit
 rursūm dolor, *ἀναρῶ φωνασίαν*. Quāobrem obsecro te mi Tite, eripe mihī hūc dolorē, aut mi-
 nue saltē aut cōsolatione, aut cōsilio, aut quacūq; re potes. Quid tu aut possis: aut qd homo
 quisq; vix iā deus. Egdē illud molior, qd tu mones, sperasq; fieri posse, vt mihī Cēsar cōcedat,
 vt absim, cū aliqd in Senatu cōtra Cn. agatur, sed timeo ne nō impetrē. Venit ab eo Furnius,
 vt quidē scias quos sequamur, quī Titiniū filiū cū Cēsare esse nūciat, & illum maiores mihī
 gratias agere, q̄ vellem. Quid autē me roget: paucis ille quidē verbis, sed *ἡ δὲ δὴ δὴ* cognosce
 ex ipsius epīstola. Me miserū, q̄ tu nō valuisti: vna fuīsemus, cōsiliū certe nō defuisset *οὐδὲ π*
δὲ ἐρχομῶν. Sed acta ne agamus, reliqua paremus, me adhuc hæc duo sefellerūt: initio spes
 cōpositionis, qua facta volebā, vt populari, vt ea sollicitudine senectutē nostrā liberari: deinde
 bellū crudele, & exitiosum suscipi a Pōpēio intelligebā. Melioris mediūssidus ciuis, & viri pu-
 tabam, quouis supplicio affici, q̄ illi crudelitati non solū præesse, verū etiam interesse. videbat
 vel mori latius fuisse, q̄ esse cū iis. Ad hæc igitur cogita mi Attice, vel poti⁹ excogita: quēuis
 euentum fortius feram, q̄ hunc dolorem. Vale.

C. CAESAR. M. T. CICERONIS.

Vm Furniū nostrū tātū vidissem, neq; loqui, neq; audire me cōmode potu-
 isset properantē, atq; essem in itinere pmissis iā legionibus, pterire tñ nō po-
 tui, qn & scriberē ad te, & illū mitterē, gratiasq; agerē. et si hoc officiū sapē,
 & sepius mihī factur⁹ videor: ita de me mereris. In primis a te peto, quoniā
 confido me celeriter ad Urbē vēturū, vt te ibi videā, vt tuo cōsilio, gratia,
 dignitate, ope oīm rerū vtī possim. Ad propositū reuertar: festinationi meę,
 breuitatiq; literarum ignosces, reliqua ex Furnio cognosces. Vale.

T. P. ATTICO.

Criperam ad te epīstolā quā darē. III. Id. sed eo die is cui dare volueram,
 nō est pfectus. Venit autē eo ipso die ille Celeripes, quē Saluius dixerat, attū-
 lit vberimas tuas literas, q̄ mihī quiddā, quo stare, instillarūt. Recreatū em̄
 me nō queo dicere, sed plane *ἔσπευξον* effecisti. Ego enim non iam id ago
 (mihī crede) vt prosperos exitus cōsequar. Sic em̄ video, nec duobus iis vi-
 uis, nec hoc vno, nos vnq; rēp. habituros: ita neq; de otio nostro spero iā, nec
 vllam acerbitatē recuso. Vnū illud extimescebā, ne qd turpiter facerē, vel dicā iā effecissem.
 Sic ergo habeto: salutareis te mihī literas misisse, neq; solū has lōgiores, qbus nihil potest esse
 explicatius, nihil perfectius, sed etiā illas breuiore, in qbus hoc mihī iucūdiūssimū fuit, cōsiliū
 factūq; nostrū ab Sexto probari. pergratūq; mihī tu fecisti, a quo diligi me, & qd rectū sit, in-
 telligi scio. Lōgior vero tua epīstola nō me solū, sed meos oēs agritudine leuauit. Itaq; vtar
 tuo cōsilio, & ero in Formiano, ne aut ad Urbē *ἀπάντησις* mea aiaduertat: aut si nec hic, nec
 illic eū videro, deuītatū se a me putet. Qd aut suades, vt ab eo petā, vt mihī concedat, vt idē
 tribuā Pōpēio, qd ipsi tribuerim, id me iā pridē agere intelliges ex literis Balbi, & Oppii, qua-
 rū exēpla tibi misi, nisi etiā Cēsaris ad eos sana mēte scriptas literas. quomodo in tāta insa-
 nia! Sin mihī Cēsar hoc nō cōcedat, video tibi illud placere, me *ἡλπίθωμαι* de pace suscipere,
 in quo nō extimesco periculū: cū em̄ tot impendeāt, cur nō honestissimo depacisci velim! Sed
 vereor, ne Pōpēio quid oneris imponā, *μή μοι γοργεῖω κεφαλῶν δεινοῖο πελώρου* intorqueat. Mis-
 randū em̄ in modū Cn. noster Sullani regni similitudinē cōcupiuit. *εἰδὸς ἰλέω*. nihil inquā
 ille minus obscure tulit. Cū hoc ne igitur, inquires, esse vis: beneficiū sequor (mihī crede) nō
 causam, vt in Milone, vt i M. Sed haecenus. Causa igit nō bona est: immo optima, sed agetur
 (memēto) foedissime. Consiliū primū est, suffocare urbē, & Italiā fame, deinde agros vastare,
 vrere, pecuniis locupletū nō abstinere. Sed cū eadē meruā ab hac pte, si illinc beneficiū nō sit,
 rectius putē qduis domi ppeti. Sed ita meruisse illū de me puto, vt *ἀχαριστίας* crimen subire
 nō audeā, q̄ a te eius quorū rei iusta defensio est explicita. De triūpho tibi assentior, quē qdē

Vix iam deus.

Acta agere

Ep̄la Cēsaris ad Cic.

Celeripes.

Salutareo literę.

Sullani regni similitudo.

Ingratitudinis crimē

Epistol. ad T. P. Atticum

totū facile, & libēter abiecerō. egregie probo fore, vt dū agamus ὅπως ὀρεῖται Obrepat. Si mō do, iūgs, satis ille erit firmus. est firmior etiā, q̄ putamus. De isto licet bene speres: p̄mitto tibi si valebit, regulā illū in Italia nullā relicturū. Te ne igit̄ socio! Cōtra mehercule meū iudiciū, & cōtra omnīū antiquorū auctoritatē. nec tā vt illa adiuuē, q̄ vt hęc ne videam, cupio discedere. Noli enim putare tolerabiles horū insanias, nec vnīusmodi fore. etsi quid te horū fugit, legibus, iudiciis, Senatu sublato, libidines, audacias, sumptus, egestates tot egentissimorū hominū, nec priuatas posse res, nec rēp. sustinere! Abeamus igit̄ inde qualibet nauigatiōe, etsi id quidē, vt tibi videbit̄. sed certe abeamus. Sciemus em̄ id qd̄ expectas, quid Brundusij actū sit. Bonis viris q̄ ais p̄bari q̄ adhuc fecerimus, sciriq̄ ab iis nō p̄fectis, valde gaudeo, si est nunc vllus gaudēdi locus. De Lētulo inuestigabo diligētius, id mādaui Philotimo homini forti, ac nimīū optimatī. Extremū est, vt tibi argumētū ad scribēdū fortasse iā desit. Nec. n. alia de re nūc vlla scribi pōt, & de hac qd̄ iā amplius inueniri pōt! Sed qm̄ & ingeniū suppeditat (dico mehercule vt sentio) & amor, quo & meū ingeniū incitat, perge, vt facis, & scribe quātū potes. In Epeirū q̄ me nō inuitas comitē, nō molestū. subiraacor. sed vale. Nā vt tibi ambulādū, & yngendū, sic mihi dormiendū. Etenim literæ tuę mihi somnū attulerunt.

Tegulam nullam relict.
Pessime suspicatur de Cæsare.

Lra tua som. ar.

T. P. ATTICO.

Semētis p̄scriptionis

Mīnerua Mentoris,

Oenantibus prid. Id. nobis, ac noctu qdē, Stathius a te epistolā breuē attulit. De L. Torquato qui modo q̄ris: nō modo Lucius, sed etiā Paulus p̄fectus est. Alios multos de Reatinorū corona, qd̄ scribis, moleste fero. In agro Sabino sementē fieri p̄scriptionis, Senatorū nullos esse Romę, nos quoq̄ audieramus. Et qd̄ potes dicere, cur exierint! In his locis opinio est cōiectura magis q̄ nūcio, aut literis, Cæsarem Formis ad. XI. Cal. April. fore. Hic ego vellē habere Homeri illā Mīneruā simulatā Mentoris, cui dicerē. μέντοι πῶς τ' ἄρ' ἴω, πῶς τ' ἄρ' προσήξομαι αὐτῶν; Nullā rē vnq̄ difficiliōrē cogitauī, sed cogito tamē, nec ero, vt in malis, imparatus. Sed cura vt valeas. puto enim diem tuum heri fuisse.

C. CAESAR C. OPPIO, ET L. CORNELIO BALBO. S.

Vincēdi ratio noua.
Missum feci.
Præfecti fabrum.

Audeo mehercule vos significare literis, q̄ valde probetis ea quę apud Corfiniū sunt gesta. cōsilio vestro vtar libēter, & hoc libētius, q̄ mea sponte facere cōstituerā, vt q̄lenissimū me praberē, & Pōpeiū darē operā vt reconciliatē. Tētemus hoc modo, si possum? oīm volūtates recuperare, & diuturna victoriā vri: quādo reliqui crudelitate odiū effugere nō potuerūt, neq̄ victoriā diutius tenere, p̄ter vnū L. Sullā, quē imitaturus nō sum. Hęc noua sit ratio vincēdi, vt misericordiā, & liberalitate nos muniamus. Id. n. quēadmodū fieri possit, nō nulla mihi ī mētē veniūt, & multa repiti possunt. De his reb? rogo vos, vt cogitationē suscipiat̄. Cn. Magiū Pōpeiū p̄fectū dephēdi: sed & meo instituto vsus sum, & eū statim missum feci. Iā duo p̄fecti fabrū Pōpeiū, in meā potestate venerunt, & a me missi sunt. Si volēt grati esse, debebūt Pompeiū hortari, vt malit mihi esse amicus, q̄ iis qui & illi, & mihi semp fuerūt inimicissimī: quorū artificijs effectum est, vt resp. in hunc statum perueniret. Vale.

L. COR. BALB. M. T. CICERONIS. S.

Sub postea

Certe scio.

Cæsare si bene noui.

Vb posteaq̄ literas cōmuneis cū Oppio ad te dedi, ab Cæsare epistolā accepī, cuius exēplū tibi misi, ex qb? p̄spicere poteris q̄ cupiat cōcordiā, & Pōpeiū recōciliare, & q̄ remotus sit ab oī crudelitate: qd̄ eū sentire, vt debeo, valde gaudeo. De te, & tua fide, & pietate idē mehercule mi Cicero sentio, qd̄ tu, nō posse tuā famā, & officiū sustinere, vt cōtra eū arma feras, a quo tātū beneficium te accepisse p̄dices. Cæsare hoc idē pbaturū, exploratū, pro singulari eius humanitate, habeo: eiq̄ cumulatissime satisfacturū te certe scio, cū nullā ptē belli cōtra eū suscipias, neq̄ socius eius aduersariis fueris. Atq̄ hoc nō solū ī te tali, & tāto viro satis habebit, sed etiā mihi ipse sua cōcessit bonitate, ne ī iis castris eēm, q̄ cōtra Lētulū, aut Pōpeiū futura eēt, quorū bñficia maxima haberē: sibiq̄ satis eē dixit, si togatus vrba officia sibi p̄stītīsem, q̄ ēt illis vellē p̄stare, si possem. Itaq̄ nūc Romę oīa negotia Lētulī pcuro, sustineo, meū q̄ officiū, fidē, pietatē iis p̄sto. Sed mehercule rursus tā abiectā cōpositiōis spem nō desperatissimā esse puto, qm̄ Cæsar est ea mētē qua optare debemus. hac re mihi placet, si tibi videt̄, te ad eū scribere, & ab eo p̄sidiū petere, vt petisti a Pōpeio me qdē approbāte rpib? Milonianis. Prestabo (si Cæsare bene noui) eū pri? tuę dignitatis q̄ suę utilitatis rōnē habiturū. Hęc q̄ prū

dentur tibi scribā, nescio: sed illud certe scio, me ab singulari amore ac beneuolētia quā scribo, tibi scribere, quā te (ita incolumi Cæsare moriar) tanti facio, ut paucos æque ac te charos habeā. De hac re cū aliquid cōstitueris, velim mihi scribas, nā non mediocriter laboro utriusque ut vis, tuā beneuolentiā prestare possis, quā mehercule te prestaturū confido. Fac valeas.

L. COR. BAL. ET C. OPPIVS M. T. CICERONIS.

Edum hominū humiliū, ut nos sumus, sed etiā amplissimorū virorū consilia ex euentu, nō ex volūtate a plerisque probari solēt, tñ freti tua humanitate, quā verissimū nobis videbit de eo, quā ad nos scripsisti, tibi consiliū dabimus: quā si nō fuerit prudēs, at certe ab optima fide, & optimo animo proficisces. Nos nisi id quā nostro iudicio Cæsare facere oportere existimam, ut simulac Romam venerit, agat de reconciliatione gratiæ suæ, & Pōpeiū, id eū facturum, ex ipso cognouissem, te hortari desinerem, ut velles his reb' interesse, quo facili, & maiore cū dignitate per te, qui utriusque es cōiunctus, res tota cōfiteret: aut si ex cōtrario putarem Cæsarem id nō facturū, & eū velle cū Pōpeio bellū gerere sciremus, nūquā tibi suaderemus cōtra hominem optime de te meritū arma ferres, sicuti te semp orauimus, ne cōtra Cæsare pugnares. Sed cū etiam nunc quid facturus Cæsare sit, magis opinari, quā scire possimus, nisi hoc: nō videri eā tuā esse dignitatē, neque fidem oībus cognitā, ut contra alterutrū, cū utriusque sis maxime necessarius, arma feras: & hoc nō dubitamus, quin Cæsare pro sua humanitate maxime sit probaturus. Nos tñ (si tibi videbit) ad Cæsare scribem, ut nos certiores faciat, quid in hac re acturus sit: a quo si erit nobis rescriptū, statim quæ sentiemus, ad te scribemus, & tibi fidē faciem, nos ea suadere, quæ nobis videtur tuæ dignitati, nō Cæsaris rationi esse vtilissima. Et hoc Cæsarem, pro sua indulgētia in nos, probaturū putamus.

Vale.

T. P. ATTICO.

Reis epistolas tuas accepi postridie Id. erāt autē illę tertię pridie Id. datę. Igitur antiquissimę cuius primū respōdebo. Assentio tibi, ut in Formiano potissimū cōmorer, & iā de supero mari perlabor, ut antea ad te scripsi, & quonā modo possem volūtati ei' nullā reip. partē attingere. Quia laudas, quia obliuisci me scripsi antefacta, & dicta nostri amici, ego vero ita facio: quin ea ipsa, quę ante cōmemorant, secus ab eo in me ipm facta esse nō memini: tāto plus apud me valere beneficii gratiā, quā iniurię dolorē volo. Faciamus igit, ut cēses, colligamusque nos. festino eū simillimus decurro, atque cursu dierū meas cōmētari nō desino. sed sunt quidam earū perdifficiles ad iudicādū. De optimarib', sit sane ita, ut vis, sed nosti illud Dionysii filii apud Cæsare est. Quia aut quasi veteri videris, ne mihi tua cōsilia displiceāt, me vero nihil delectat aliud, nisi cōsiliū, & literę tuę. Quare fac ut ostendis, ne destiteris ad me quicquid tibi in mentē venerit, scribere: mihi nihil pot esse gratius. Venio ad alterā nunc epistolā. Recte non credis de numero militū ipso: dimidiū plus scripsit Clodia, falsum etiam de corruptis nauibus. Quia Coss. laudas, ego quoque animū laudo, consiliū reprehendo. dispersione eū illorū actio de pace sublata est, quā quidē ego meditabar. Itaque postea Demetrii librū de cōcordia tibi remissi, & Philotimo dedi. Nec vero dubito, quin exitiosum bellū impēdat, cuius initium duceret a fame: & me tñ doleo nō interesse huic bello, in quo tāta vis sceleris futura est, ut cū patre nō alere nefariū sit, nostri principes antiquissimā, & sanctissimā parentē patriā fame necandā putēt. Atque hoc nō opinione timeo, sed iterfui sermonibus. Oīs hęc classis, Alexandria, Colchis, Tyro, Sidone, Andro, Cypro, Paphylia, Lycia, Rhodo, Chio, Byzatio, Lesbo, Smyrna, Mileto, Coo, ad intercludendos cōmeatus Italię, & ad occupandas frumētarias prouincias cōparat, ad quā veniet iratus, & iis quidē maxime, qui eū maxime salutū volebāt, quasi relictus ab iis, quos reliquit. Itaque mihi dubitāt quid me facere par sit, permagnū pondus affert beneuolētia erga illū: qua dēpta perire meli' esset in patria, quā patriā seruādo euertere. De Septetrione plane ita est. Metuo ne vexet Epeirus. Sed quē tu locū Gręcię nō direptū iri putas: predicat. n. palā & militib' ostēdit, se largitiōe ipsa supiorē, quā hūc fore. Illud me placere admones, cū illū videro, ne nimis indulgēter, & ut cū grauitate poti' loquar. plane sic faciendū. Arpinū cū eū cōueno, cogito, ne forte aut absim cū veniet, aut cursū huc illuc via deterrā. Bibulū (ut scribis) audio venisse, & redisse prid. Id. Philotimū (ut ais epistola tertia) expectabas. At ille Id. a me perfectus est: eo seri' ad tuā epistolā, cui ego statim rescripserā, reddite sunt meę literę. De Domitio ut scribis, ita opinor eē, ut & in Cosano sit, & cōsiliū ei' ignoret. Ille oīm turpissim' & sordidissim'.

Epistol. ad T. P. Atticum

Interregnum dissimulus, q̄ cōsularia comitia a Pratore ait haberi posse, est idē, q̄ semp in rep. fuit. Itaq̄ nimis
 r̄ hoc illud est, qd̄ Cēsar scribit in ea epistola, cui⁹ exēplū ad te misi, se velle vti cōsilio meo.
Imperium Age esto hoc cōmune, est gratia ineptū id qd̄, sed (puto) hoc simulat ad quosdā Senatorū se
 maius a m. tētias, dignitare fortasse sentētia cōsularis. Illud extremū ē ope oīm rerū: id ego suspicari coe
 r. i. nō est. pi ex tuis literis, aut hoc ipm esse, aut nō multo secus: nā pmagni ei⁹ interest rē ad iterregnū
 nō venire. Id assequet, si p̄ Prē. Coss. creant. Nos aut̄ in libris habem⁹ nō modo Coss. a Prē. sed
 ne p̄tores qd̄ creari ius esse, idq̄ factū esse nūq̄. Coss. eo nō esse ius, q̄ mai⁹ imperiū a minore
 rogari nō sit ius. Prētores aut̄, cū ita rogent, vt collegē Coss. sint, quorū est maius imperiū, abe
 rit nō lōge, quin hoc a me decerni velit, neq̄ sit cōtētus Galba, Scēuola, Cassio, Antonio. τὸ τ
 μοι χάρις εὐπέια χθών. Sed quāta tēpestas impēdeat, vides, qui trāsierint Senatores scribā ad te,
 cū certū habebō. De re frumētaria recte intelligis, q̄ nullo modo administrari sine vectigalib⁹
 pōt: nec sine causa, & eos, q̄ circū eū illū sunt oīa postulātes, & bellū nefariū times. Trebatium
 nostrū, etsi (vt scribis) nihil bene sperat, tñ videre sane velim, quē fac horteris, vt pperet. op
 portune. n. ad me āte aduērū Cēsaris venerit. De Lanuino statim vt audiui Fameā mortuū,
 optaui, si modo esset futura resp. vt id aliq̄ emeret meorū. Neq̄ tñ de te, q̄ maxime meus, co
 gitauī. Scribā. n. de quoto anno, & quantū in solo solere q̄rere nō solū Romē, sed etiā delitiū
Delitiū di- digāma viderē. Verūtāmē ego illud, q̄q̄ est bellū, minoris estimo, q̄ estimabat Marcellino Cof.
gamma. cū ego istos hortulos p̄pter domū antiquā, quā habebā, iucūdiōres mihi fore putabā, & mi
Hortuli. nore impēsa, q̄ si Tusculanū refecissem, volui N. S. & cū Q. egī p̄ pdē ille daret, antiquū habe
Nummorū ret venale: noluit. Sed nūc oīa ista iacere puto p̄pter nūmorū caritatē: mihi qdem erit aptissi
caritas. mū, vel nobis potius, si tu emeris. Sed ei⁹ demētias caue contēnas: valde est venustū, q̄q̄ mihi
 ista oīa iā addicta vastitati vident. Respōdi epistolis trib⁹, sed expecto alias, nā me adhuc tuæ
 literē sustentarunt. Vale.
T. P. ATTICO.

Liberalia.

Liberalia. E Liberalib⁹ nihil habebā qd̄ scriberē: neq̄. n. noui quicq̄ audierā, & ad tuas
 oīs rescripserā pridie. Sed cū me egritudo nō solū somno priuaret, verū ne
 vigilare qd̄ sine summo dolore pateret, tecū vt quasi loquerer, in quo vno
 acquiesco, hoc nescio qd̄ nullo argumēto p̄posito scribere institui. Amēs mi
 hi fuisse videor a principio, & me vna hęc res torquet, q̄ nō oībus in rebus
 labentē, vel potius ruentē Pōpeiū tanq̄ vnus manipularis secutus sim. Vidī
Pōpeiū for- hominē. XIII. Cal. Feb. plenū formidinis. illo ipso die sensi, qd̄ ageret. Nunq̄ mihi postea pla
mido, & ab cuit, nec vnq̄ aliud in alio peccare destitit, nihil interim ad me scite, nihil nisi fugā cogitare.
iectus anti- Quid queris? Sicut ὅτι τὸ σ̄ ἐρω ἀκοῖσ̄ alienant̄ immūde infulis, nude decore, sic me illius fugā,
mus. negligētiēq̄ deformitas auertit ab amore. nihil. n. dignū faciebat, quare eius fugē comitē me
Infule. adiungerē. Nunc emergit amor, nūc desiderū ferre nō possum, nūc mihi nihil libri, nihil lite
 re, nihil doctrina p̄dest. Itaq̄ dies & noctes tāq̄ auis illa mare p̄specto, euolare cupio. dedo p̄
 nas temeritatis meę, etsi q̄ fuit illa temeritas: qd̄ feci nō cōsideratissime! Si. n. nihil p̄ter fugā
 quereret, fugissem libētissime: sed genus belli crudelissimi, & maximi, qd̄ nondū vident hoīes
 quale futurū sit, phorruī. Quē minē municipiis: q̄ noīa etiā viris bonis: q̄ deniq̄ oībus, qui re
 mansissent: q̄ crebro illud, Sulla potuit, ego nō potero! Mihi aut̄ hēserūt illa. Male Tarquini⁹
Sulla po- qui Porcenā, qui Octauiū Manliū cōtra patriā, impie Coriolanus, q̄ auxiliū petiit a Volscis, re
tuit, ego & Themistocles, q̄ mori maluit, nefarius Hippias Pisistrati fili⁹, q̄ in Marathonīa pugna ceci
nō potero! dit, arma cōtra patriā ferēs. At Sulla, & Marius, & Cinna recte, imo iure fortasse, sed qd̄ eorū
In patriam victoria crudeli⁹: qd̄ funesti⁹! Huius belli genus fugi, & eo magis, q̄ crudeli⁹ etiā cogitari, &
p̄i & ipi. parari videbā, me, quē nōnulli cōseruatorē istius Urbis, quē parētē esse dixerūt, Getarū, & Ar
Maratho- meniorū, & Colchorū copias ad eā adducere: me meis ciuib⁹ famē, vastitatē inferre Italię. nūc
nia pugna, me primū mortale esse, deinde etiā multis modis posse extingui cogitarā. Urbē aut̄, & popu
 lū nostrū seruandū ad imortalitatē, quātū in nobis esset, putabā. Et tñ spes qdā me obtētabat,
 fore, vt aliquid cōueniret potius, q̄ aut hic tantum sceleris, aut ille tantū flagitiū admitteret.
Sol excidit Alia res nunc tota est, alia mēs mea. Sol (vt est in tua quadā epistola) excidisse mihi e mundo
se e mundo videt. Vt egroro, dū anima est, spes esse dicit, sic ego, quoad Pōpeius in Italia fuit, sperare nō
videretur. destitit. Hęc me fefellerunt, & (vt verū loquat) x̄ras iā a diurnis laborib⁹ deflexa ad oriū do
Epistolę mesticarū me rerū delectatione molliuit. Nūc sine periculo experiundū erit: experiar certe, vt
Atti. sub si hinc auolem. Ante oportuit fortasse, sed ea quę scripsisti, me tardarunt, & auctoritas maxime
gno habite. tua. Nam cum ad hunc locū venissem, euolui volumēn epistolarū ruarum, quod ego sub si

Liber. IX. Fo. CXLVI.

gno habeo, fertioq; diligentissime. Erat igit in ea qua. X. Cal. Feb. dederas, hoc modo. Sed via deamus & Cn. qd agat, & illius rationes quorsum fluant, q; si iste Italia relinquet, faciet oino male, & (vt ego existimo) ἀλογισως, sed tum demum consilia nostra commutanda erunt. Hoc scribis post diem quartu, q; ab vrbe discessimus. Deinde, VIII. Calen. Feb. tantummodo. Cn. noster ne, vt urbem ἀλογισως reliquit, sic Italiam relinquat! Eodem die das alteras literas, quibus mihi consulenti planissime respondes, est em sic. Sed venio ad consultatione tuam. Si Cn. Italia cedit, in urbem redeudum puto. Qui em finis peregrinationis! Hoc mihi plane hesit, & nunc ita video infinitum bellum iunctu miserima fuga, qua tu peregrinationem ὑποκορίζω appellas. Sequit χρισμος, VI. Cal. Feb. Ego, si Pompeius manet in Italia, nec res ad pactione venit, longius bellu puto fore: sin Italia relinquit, ad posteru bellum ἀσπονδου strui existimo. Huius igitur belli ego particeps, & socius, & adiutor esse cogor, qd & ἀσπονδου est cum ciuibus. Deinde, VI. Id. Feb. cum iam plura audires de Pompeii consilio, concludis epistolam quandam hoc modo. Ego quide tibi no sum auctor, si Pompeius Italia relinquit, te quoq; profugere. Si mo. n. periculo facis, nec reip. proderis, q; quide posterius poteris prodesse, si manseris. Quem φιλόπατρις, καὶ πολυλόγος, hominis prudens, & amici tali admonitu, non moueret auctoritas! Deinde, III. Id. Feb. iteru mihi respondes consulenti sic. Qd queris a me, fuga ne fidam, an moram deserenda vtiliorem putem, ego vero in presentia subitum discessum, & precipite profectioe tu n tibi, tum ipsi Cn. inutile, & periculosam puto, & fatius esse existimo vos dispertitos, & in speculis esse. Sed mediussidi? turpe nobis puto esse de fuga cogitare. Hoc turpe Cn. noster biennio ante cogitauit, ita Sullaturit animus eius, & pscripturit iandiu. Inde, vt opinor, cum ad me quedam ἀρξενικώτερον scripsisses, & ego mihi te quedam significari putassem, vt Italia cederem, detestaris hoc diligenter. XI. Calenda. Mart. Ego vero nulla epistola significauit, si Cn. Italia cederet, vt tu vna cederes, aut si significauit, non dico fui inconstans, sed demens. In eadem epistola alio loco. Nihil relinquitur nisi fuga, cui te socium neutiq; puto esse oportere, nec vnq; putauit. Totam autem hanc deliberationem euoluisti accuratius in literis. VIII. Calend. Mart. datis. Si M. Lepidus, & L. Volcatius remanent, manendum puto: ita vt, si saluus sit Pompeius, & constiterit alicubi, hanc ἡ κείνα relinquant, & te in certamine vincit cu illo facilius pariaris, q; cu hoc in ea, que perspicit futura colluie, regnare. Multa disputas huic sententie convenientia. Inde ad extremu. Si, inquis, Lepidus, & Volcatius discedunt, plane ἀσπονδου. Qd euenerit igit, & qd egeris, σεργκτέον id putabo, si tum dubitares, nuc certe no dubitas istis manebus. Deinde in ipsa fuga. V. Cal. Mar. Interea non dubito, quin in Formia no mansurus sis Commodissime em τὸ μέλλον καταδοκίσεις ad. VI. Cal. Mar. cum ille quintu iam diem Brundisii esset, tum poterimus deliberare, non scilicet in integra re, sed certe min? infracta, q; si vna proieceris te. Deinde, III. Non. Mar. εὐ ἀπολογία. Vni cum breuiter scriberes, tamen ponis hoc, Cras scribam plura, & ad omnia. Hoc tn dicam, non poenitere me consilii de tua mansione: & q; magna sollicitudine, tamē quia minus mali puto esse, q; in illa profectioe, maneo in sententia, & gaudeo te mansisse. Cum vero iam angerer, & timerē ne quid a me dedecoris esset admissum. III. Non. Mar. Tamen te non esse vna cu Pompeio, no fero moleste, postea si opus fuerit, no erit difficile: & illi quoquo tempore fiet, erit ἀσμενον. Sed hoc ita dico, si hic qua ratione initium fecit, eadem ceteraaget syncere, temperate, prudenter, valde videro. consideratius vtilitati nostre consulero. VII. Id. Mar. scribis Pедуcco quoq; nostro probari, q; quierim, cuius auctoritas multu apud me valet. His ego tuis scriptis me cosolor, vt nihil a me adhuc delictum putem. Tu modo auctoritatem tua defendito: aduersus me nihil opus esse, conscius ego aliis, ego si nihil peccaui, reliqua tuebor. Ad ea tute hortare, & me omnino tua cogitatione adiuua. Hic nihil dum de reditu Cesaris audiebatur. Ego his literis hoc tamen profeci, perlegi omnes tuas, & in eo acquieui. Lentulum nostru scis Puteolis esse, qd cum e viatore quodam esset auditum, qui se diceret, eu in Appia via, cum is paulum lecti cam aperuisset, cognosse, etsi vix verisimile videbatur, nisi tamen Puteolos pueros, qui peruestigarent, & ad eum literas, inuentus est vix in hortis suis occultas, literasq; mihi remisit, mirifice gratias agens Cesari. De suo autem consilio C. Calio mandata ad me dedisse, eu ego hodie expectabam, id est. XIII. Calen. Aprilis. Venit etiam ad me Matius Quinquatribus, hodie mehercule, vt mihi visus est, temperatus, & prudens, existimatus quide est semper auctor otii, q; ille hec non probare mihi quidem visus est: q; illa νεκρίων (vt tu appellas) rimere! Huic ego in multo sermone epistolam ad me Cesaris ostendi, eam, cuius exemplū ad te antea misi,

Syllaturit animus ei? proscripturitq;

Infracta.

Viator.

Quinquatribus, hodie mehercule, vt mihi visus est, temperatus, & prudens, existimatus quide est semper auctor otii, q; ille hec non probare mihi quidem visus est: q; illa νεκρίων (vt tu appellas) rimere! Huic ego in multo sermone epistolam ad me Cesaris ostendi, eam, cuius exemplū ad te antea misi,

Epistol. ad T. P. Atticum

rogauitque ut interpretaretur, quid esset, quod ille scriberet, consilio meo se uti velle, gratia, dignitate, ope rerum omnium. Respondit se non dubitare, quin & opem & gratiam meam ille ad pacificationem quereret. Vtinam aliquod in hac miseria reip. πολιτικόν opus efficere, & nauare mihi liceat. Marius quidem & illum in ea sententia esse confidebat, & se auctorem fore pollicebatur. Cura ut valeas.

Nauare.

T. P. ATTICO.

Crassipes.

Ridie autem apud me Crassipes fuerat, qui se pridie Nonarum Martii Brudusio profectum, atque ibi Pompeium reliquisse dicebat, quod etiam qui. VIII. Iduum illinc profecti erant, nunciabant. Illa vero omnes, in quibus etiam Crassipes, qui prudentia potius attendere sermones minaceis, inimicos optimatum, municipiorum hosteis, meras proscriptiones, meros Sullas, quae Luceium loqui, quae totam Graeciam, quae vero Theophanem, & tamen omnis spes salutis in illis est, & ego excubo animo, nec partem ullam capio quietis: & ut aspectus effugiam, cum dissimillimis nostris esse cupio. Quid, n. tu illuc Scipionem? quid Emagium? quid Libonem praetermissurum sceleris putas? quorum creditores conuenire dicunt. Quid eos autem, cum vicerint, in ciues effecturos? quam vero putas μικροψυχίαν nunc nostri esse? nunciant Aegyptum, & Arabiam εὐδαίμονα cogitare, Hispaniam abicisse, monstra narrat, quae falsa esse possunt. sed certe & haec perditae sunt, & illa non salutaria. Vale. Tuas literas iam desidero: post fugam nostram nunquam iam nostrum earum interuallum fuit. Misi ad te exemplum literarum mearum ad Caesarem, quibus me aliquid profecturum puto. Vale.

Excubo animo.

M. T. CICERO. C. CAESARIS.

T legi tuas literas, quas ab Furnio nostro acceperam, quibus mecum agebas, ut ad Urbem essem, te velle uti consilio, & dignitate mea, minus sum admiratus. De gratia, & de ope quid significares, mecum ipse quaerebam: sperantem deducebar ad eam cogitationem, ut te pro tua admirabili, ac singulari sapientia, de otio, de pace, de concordia civium agi velle arbitrarer, & ad eam rationem existimabam satis aptam esse naturam, & personam meam. Quod si ita est, & si qua de Pompeio nostro tu edo, & tibi, ac reip. recōciliando, cura te attingit, magis idoneum, quam ego sum, ad eam causam profecto reperies neminem, qui & illi semper, & Senatui cum primum potui, pacis auctor fui. Nec sumptis armis belli ullam partem attingi, iudicauimus te eo bello violari, contra cuius honorem Po. Ro. beneficio concessum, inimici, atque inuidi niterentur. Sed ut eo tempore non modo ipse auctor dignitatis tuae fui, verum etiam ceteris auctor ad te adiuuandum, sic me nunc Pompeii dignitas vehementer mouet. Aliquot enim sunt anni, cum vos duos elegi, quos praecipue colore, & quibus essem, sicut sum, amicissimus. Quamobrem a te peto, vel potius precibus omnibus oro, & obtestor, ut in tuis maximis curis aliquid impertias temporis huic quoque cogitationi, & tuo beneficio bonus vir, gratus, pius denique esse in maximi benefici memoria possim. Quae si tantum ad me ipsum pertineret, sperarem me a te tantum impetraturum: sed ut arbitror, & ad tuam fidem, & ad reip. pertinet, me & pacis utriusque vestrum, & ad civium concordiam, per te, quam commodatissimum conseruari. Ego cum antea tibi de Lentulo gratias egissem, cum eius salutem, qui mihi fuerat, fuisses, tamen eius literis lectis, quas ad me gratissimo animo de tua liberalitate, beneficioque misit, eandem me salutem a te accepisse putavi, quam ille. In qua si me intelligis esse gratum, cura obsecro, ut etiam in Pompeium esse possim. Vale.

Postulata Cic. a Cesa.

T. P. ATTICO.

Egebam tuas literas. XIII. Cal. cum mihi epistola afferret a Lepa, circūuallatum esse Pompeium, ratibus etiam exitus portus teneri. Non mediussidius praeter lachrymas possem reliqua nec cogitare, nec scribere, nisi ad te exemplum. Miseros nos, cur non omnes fatum illius vna executi sumus? Ecce eadem a Matio, & Trebatio, quibus Minturnis obuui Caesaris Tabellarii. torqueor infelix, ut iam ille Murianum exitum exoptet. At quae honesta, at quae expedita tua consilia? quae euigilata tuis cogitationibus, qua itineris, qua navigationis, qua congressus, sermonisque cum Caesare omnia tum honesta, tum cauta. In Epeirum vero inuitatio quae suavis! quae liberalis! quae fraterna! De Dionysio sum admiratus, qui apud me honoratior fuit, quam apud Scipionem Panaetium, a quo impurissime haec nostra fortuna despecta est. Odi hominem, & odero. Vtinam ulcisci possem. sed illum ulciscuntur mores sui. Tu queso nunc vel maxime quid agendum nobis sit, cogita. Populi Romani exercitus Cn. Pompeium circumsidet. fossa & vallo septum tenet. fuga prohibet. Nos viuimus.

Illud vl. mo. sui. Pompeii obsessio.

Liber. IX. Fo. CXXXIX.

mus, & stat Vrbs ista! Pretores ius dicunt! Aediles ludos parant! viri boni vsuras perscribunt! ego ipse sedeo! Coner illuc ire vt insanus! implorare fidem municipiorum! boni non sequent. leues irridebunt. rerum nouarum cupidi victores presertim, & armati, vim & manus afferent. Quid ceses igitur! & quidnam est tui consilii ad finem huius miserime vite! nunc doleo, nunc torqueor, cum quidem, aut sapiens videor, quod vna non ierim, aut felix fuisse: mihi contra. Nunquam enim illius victoriae socius esse volui, calamitatis mallem fuisse. Quid ego nunc tuas literas! quid tuam prudentiam, aut benevolentiam implorem! actum est. Nulla re iam possum iuari, qui ne quid optem quidem iam habeo, nisi vte aliqua inimici misericordia liberer. *οὐκ ἔστιν ἔτυμος λόγος* (vt opinor) ille de rationibus. Quid enim est, quod Dolabella his literis, quas Ill. Id. Mar. a Brundisio dedit, hanc *εὐήμεριον* Caesaris quasi scriberet, Pompeium in fuga esse: eumque primo vento nauigaturum! quod valde discrepat ab his epistolis, quarum exempla antea ad te misi. Hic quidem mera scelera loquuntur: sed nec erat recentior auctor, nec huius rei quidem melior Dolabella. Vale.

T. P. ATTICO.

Vas. XI. Cal. accepi literas, quibus omnia consilia differens in id tempus, cum scierim quid actum sit, & certe ita est: nec interim potest non modo statui, sed nec cogitari quidem. quod huius mihi littere Dolabellae iubent ad pristinas cogitationes reuertari. Fuit enim pridie Quinquatriis egregia tempestas, qua ego illum usum pu-

Tempestas
Quinquat.
Synagoga
consiliorum.

to. *σωατωρι* consiliorum tuorum non est a me collecta ad querelam, sed magis ad consolationem meam. Nec enim me tam haec mala angebant, quam suspitio culpe, ac temeritatis meae. eam nullam puto esse, quam cum consiliis tuis mea & facta, & consilia consentiunt. Quod mea predicatione factum esse scribis magis quam illius merito, vt tantum ei debere viderer, est ita. ego illum extuli semper, & eo quidem magis, ne quid ille superiorum meminisse me putaret: quae si maxime meminissem, tamen illius temporis similitudinem iam sequi deberem. nihil me adiuuit, cum posset, & postea fuit amicus, & tam valde, & quam ob causam, plane scio. Ergo ego quoque illi. quoniam etiam illud par in utroque nostrum, quod ab eisdem dilecti sumus, sed vtrina tantum ego ei prodesse potuissem quantum ille mihi potuit. mihi tamen quod fecit, est gratissimum, nec ego cum nunc iuuare qua re possum, scio: nec si possem, cum tam pestiferum bellum pararet, adiuuandum putarem. tantum offendere animi eius hic manes nolo. nec mehercule ista videre, quae tu potes iam animo prouidere, nec interesse istis malis possem. Sed eo tardior ad discedendum fui, quod difficile est de discessu voluntario sine vlla spe reditus cogitare. Nam ego hunc ita paratum video peditatu, equitatu, classibus, auxiliis Gallorum, quos Marius *σαλωρι* (vt puto) sed certe dicebat peditum, equitum se polliceri sumptu suo annos decem. sed sit hoc *πλάσμα*, magnas habet certe copias, & habebit non ille vestigal, sed ciuili bona. Adde confidentiam hominis, adde imbecillitatem bonorum virorum: qui quidem, quod illum sibi merito iratum putant, oderunt, vt tu scribis, ludum: ac vellem. Scribis, quisnam haec significasset: sed & iste, quia plus ostenderat quam fecit, & vulgo illum, qui amarunt, non amant. Municipia vero, & rustici Romani illum metuunt, hunc adhuc diligunt. Quare ita paratus est, vt etiam si vincere non possit, quomodo tamen ipse vinci possit, non video. Ego autem non tam *τοπειαν* huius timeo, quam *παθου ἀγκλω* *αι γαρ τυραννικω δεισας*, inquit *πλάτων*, *οὐδ' ὀλι μεμνημένοι ἀνάγκαις εἰσίν*. Video tibi non probari, quod ne mihi quidem placebat, sed habebam in illis, & occulte sic omnem, & *ὑπερσίαν*, fidelis si mihi Brundisii suppetant, mallem. sed ibi occultatio nulla est. Verum (vt scribis) cum scim, viris bonis me non nimis excuso. Quas eo. n. cenas & facere, & obire scripsit ad me Sestus, quod lautas, quod tempestiuas! Sed sint quis boni, non sunt meliores quam nos. mouerent me si essent fortiores. De Lanuino Phamea errauit, Troianum somniaueram id ego, voluique, sed pluris est istuc, tamen me cupere me mor est, nullam spem fruendi, vt de re in nos, quod monstra quotidie intelligamus exilio libelli, quod in epistolam coniectus est. Lertulus noster Puteolis est *ἀδμονωρ*, vt Cecilius narrat, quid agat: *δία* *τοπι* Corfuiensem reformidat: Pompeio nunc putat satisfactum, beneficio Caesaris mouet, sed tamen mouetur magis prospectare, nec haec posse ferre. Omnia misera, sed hoc nihil miserius. Pompeius Maium de pace misit, & tamen oppugnatur, quod ego non credebam. Sed habeo a Balbo literas, quarum ad te exemplum misi. lege quae & illud infimum caput ipsius Balbi optimi. Cui Cn. noster locum vberem, vt hortos edificaret, dedit, quae cui nostrum non seque pretulit! Itaque miser torqueor. sed ne bis eadem legas, ad ipsam te epistolam reicio. spem autem pacis habeo nullam. Dolabella suis literis Ill. Id. Mar. daris, merum bellum loquitur. Maneamus ergo in illa eadem sententia miseram, & desperata, quando hoc miserius esse nihil potest. Vale.

Plasma
Confidentia

Phamea

Merum bellum loquitur

L. COR. BAL. M. T. CICERONI IMPE. S. D.

XIXX Epistol. ad T. P. Atticum

Litere Cęsar

Aesar nobis literas pbreues misit, quaru exēplū subscripsi. breuitate epistole scire poteris eū valde esse distētū, q tāta de re tā breuiter scripserit. Si qd p terea noui fuerit, statim tibi scribā. Caesar Oppio, Cornelioq. S. Ad. VII. Id. Mar. Brūdusiū veni, ad murū castra posui. Pōpei⁹ ē Brūdusii, misit ad me Cn. Magiū de pace. q̄ visa sunt, respōdi. Hoc vos statim scire volui. cū in spē venero de cōpositione aliqd me cōficere, statim vos certiores faciā. Valere. Quomodo me nūc putas mi Cicerō torqueri, postq̄ rursus in spē pacis veni, nequa res cōpo sitionē eorū ipediat! Nāq̄ qd̄ absens facere possum, opto: q̄ si vna essem, aliqd fortasse pficere possem. Nunc expectatione crucior. Vale. T. P. ATTICO.

Litere Cęsar

Miseram ad te. VIII. Cal. exēplū epistole Balbi ad me, & Cęsarē ad eū. Ecce tibi eodē die Capua literas accepi ab Q. Pedio, Cęsarē ad se pridie Id. Mar. misisse literas hoc exēplo. Pōpeius se oppido tenet, nos ad portas castra habem⁹, conamur opus magnū, & multorū dierum propter altitudinē maris: sed tñ nihil est, qd̄ potius faciamus. Ab utroq̄ portus cornu moleis iacim⁹, aut vt illū q̄primū traicere qd̄ habet Brūdusii copiarū cogam⁹, aut exitu phibeamus. Vale. Vbi est illa pax, de qua Balbus scripserat torqueri se! Et quid acerbius! & quid crudelius! Atq̄ eū loqui quiddā *αυθεντικῶς* narrabat, Cn. Carbonis, M. Bruti se pœnas psequi, oīm̄q̄ eorū, in quos Sulla crudelis hoc socio fuisset. nihil Curione se duce facere, qd̄ non hic Sulla duce fecisset. Ad ambitionē, quibus exiliū pœna superioribus legibus non fuisset, ab illo patrię pditores de exilio reductos esse, queri de Milone per vim expulso. Neminē tñ se violaturum, nisi qui arma hęc cōtra se mouerūt. Bebius quidā a Curione. III. Id. profectus, homo nō infans, sed quis vlli nō dicat! plane nescio quid agā, illinc quidē Cn. profectū puto. Quicqd̄ est, biduo sciemus. A te nihil ne ante profus quidē quid literarum, nec mirum. Quid em̄ est qd̄ scribamus! Ego tamē nullum diem p̄termitto. Scripta epistola, literę mihi ante lucem a Leptra Capuę reddite sunt, Id. Mar. Pompeiū a Brundusio cōscendisse, at Cęsarem ad. VII. Calen. Aprilis Capuę fore. Vale. T. P. ATTICO.

Sulla

Vm dedissem ad te literas, vt scires Cęsarē Capuę. VII. Cal. fore, allatę mihi sunt literę, eū in Albano apud Curionē. V. Cal. fore. Eū cū videro, Arpinum pergā. Si mihi veniā, quā peto, dederit, vtar cōditione: sin minus, imperrabo aliqd a me ipso. Ille, vt ad me scripsit, legiones singulas posuit Brūdusii, Tarenti, Siponti. claudere mihi videt̄ maritimos exit⁹, & tñ Gręciā spectare potius q̄ Hispanias, sed hę lōgius absunt. Me aut̄ nūc & cōgressus huius stimulat (is vero adest) & primas ei⁹ actiones horreo. Volet. n. (credo) S. C. facere, volet Augurū decreta. rapiemur, aut absētes vexabimur, vel vt Coss. roget P̄tor vel Dictatorē dicat, quorū neutrū ius ē, & si Sulla potuit efficere, ab iterrege vt dictator diceret, & magister eqtū, cur hic nō possit! Nihil expedio, nisi vt aut ab hoc tanq̄ Q. Mutius, aut ab illo tanq̄ L. Scipio. Cū tu hęc leges, ego illū fortasse cōuenero ne illud qdē nostrū p̄priū. Erit. n. spes p̄pinq̄ redit⁹, erit hoīm̄ q̄rela: nūc exire cupimus, qua spe reditus, mihi qdē nūq̄ in mentē venit. Nō modo aut̄ nulla q̄rela est municipalīū hoīm̄, ac rusticorū, sed cōtra metuūt, vt crudelē, iratū. Nec tñ mihi q̄c̄ est miserius, q̄ remāsisse, nec optat⁹, q̄ euolare, nō tā ad bellū, q̄ ad fugę societate. Sed tu oīa cōsilia differebas in id t̄ps, cū scirem⁹, q̄ Brūdusii acta essent. scim⁹ nēpe. hęc mus nihilo minus, vix. n. spero mihi hūc veniā daturū, etsi multa affero iusta ad impetrandū, sed tibi oīm̄ illius, meūq̄ sermonē oībus verbis expressum, statim mittā. tu nūc oī amore enitere, vt nos cura tua, & puidentia iuues. Ita subito accurrit, vt ne Trabiliū qdem, vt cōstituerā, possim videre, oīa nobis imparatis agēda. *ἀλλὰ μὴ αὐτὸς* vt ait ille, *ἀλλὰ δὲ ἡγὼ δ' αἰμαρὶ ὑποδὴσεται*. Sed tñ quicqd̄ egero, cōtinuo scies. Mādara Cęsarē ad Coss. & ad Pōpeiu quę rogas, nulla habeo. q̄ descripta attulit, illa e via misi ad te, e qbus mādara puto itelligi posse. Philippus Neapoli est, Lētulus Puteolis. De Domitio, vt facis, sciscitare vbi sit, quid cogitet. Qz scribis asperi⁹ me, q̄ mei patiant̄ mores, de Dionysio scripsisse, vide q̄ sit antiquorū hoīm̄. te mediūssi dius hęc rē grauius putauī laturū esse, q̄ me. Nā p̄terq̄ q̄ te moueri arbitror oportere iniuria, q̄ mihi a quoq̄ facta sit, p̄terea te ip̄sum quonāmodo hic violauit, cū in me tā iprob⁹ fuit. Sed tu id quātī estimes, tuū iudiciū est, nec tñ in hoc tibi q̄c̄ oneris ipono. ego aut̄ illū male sanū semp̄ putauī, nūc etiā ipurū, & sceleratū puto, nec tñ mihi imitiorē, q̄ sibi. De Philargy

Spectare

Interrex

Ad impe

Dionysii iu

sta taxatio

Impurus

ro bene causam certe habuisti, & verā, & bonā: relictū esse me potius, q̄ reliquisse. Cū dedissem
iā literas ad. VIII. Cal. quos pueros cū Matio, & Trebatio miserā, epistolā mihi attulerūt hoc
exēplo. Matius, & Trebatius Ciceroni Imperatori S. Capua cū exissem⁹, in itinere audiui⁹ Pō
peiū Brūduſio ad. XVI. Cal. Apri. cū oibus copiis, quas habuerat, p̄fectū esse. Cēsare postero
die in oppidū introisse, cōcionatū esse, inde Romā cōtēdisse, velle ante Cal. esse ad urbē, & pau
culos dies ibi cōmorari, deinde in Hispanias p̄ficiſci. Nobis nō alienū visum est, qm̄ de aduētu
Cēsaris p̄ certo habebamus, pueros tuos ad te remittere, vt id tu q̄primū scires. Mādāta tua
nobis curē sunt, ea q̄ vt tēpus postularit, agem⁹. Trebatius Scēuola facit, vt antecedit. Ep̄la cō
scripta, nunciatū est nobis, Cēsare ad. VIII. Cal. Capue, ad. VII. Sinuessē. hoc p̄ certo puraui
mus. Vale.

Brundisium
captū.

Um quid scriberē ad te nihil haberē, tñ ne quē diē intermitterē, has dedi li
teras, Ad. VII. Cal. Cēsarem Sinuessē māsurū nūciabāt, ab eo mihi literē red
ditē sunt ad. VI. Cal. quibus iā opes meas, nō vt in superioribus literis, opē
expectat. Cū ei⁹ clemētiā Corfiniēsem illā per literas collaudauissem, rescri
psit hoc exēplo. Cēsar imperator Ciceroni Imperatori S. Recte auguraris de
me (bene, n. tibi cognit⁹ sum) nihil a me abesse lōgius crudelitāte. Atq̄ ego
tū ex ipsa te magnā capio voluptatē, tū meū factū probari abs te triūpho, & gaudeo. Neq̄ il
lud me mouet, q̄ ii q̄ a me dimissi sunt, discessisse dicunt, vt rursus mihi bellū inferrēt. Nihil
em̄ malo, q̄ & me mei simillē esse, & illos sui. Tu velim ad Urbē mihi p̄sto sis, vt tuis consiliis,
atq̄ opibus (vt cōsueui) in oibus reb⁹ vtar. Dolabella tuo nihil scito mihi esse iucūdius. hāc
adeo habeo gratiā illi, neq̄ em̄ aliter facere poterit. tāta eius humanitas, is sensus, ea in me est
beneuolentiā. Vale.

Cesaris res
scriptio.

Me mei si,
& il. sui.

T. P. ATTICO.

Rebatium. XI. Cal. quo die has literas dedi, expectabā, ex eius nūcio Matius
literis meditabar, quomodo cū illo loquar. O tēpus miserū, nec dubito, quin
a me cōtēdat, ad Urbē veniā. Senatū em̄ Cal. velle se frequentē adesse, etiam
Formiis p̄scribi iussit. Ergo ei negandū est? Sed quid p̄cipiat, sentiā, & sta
tim ad te p̄scribam oīa, ex illius sermone statūā, Arpinū ne mihi eundem
sit, an quo alio. Volo Ciceroni meo togā purā dare. istic p̄to. Tu quēso co
gita, quid deinde, nam me hebetē molestiā reddiderunt. A Curione velim scire & quid ad te
scriptum sit de Tiro. Ad me em̄ ipse Tiro ita scripsit, vt verear, quid agat. Qui aut veniūt
inde, id modo nunciant. Sane in magnis curis etiā hęc me sollicitant, in hac em̄ fortuna per
utilis eius, & opera, & fidelitas esset. Vtrūq̄ ex tuo consilio: nam & oratio fuit ea nostra,
vt bene potius ille de nobis existimaret, q̄ gratias ageret: & in eo māsimus, ne ad Urbem, illa
fefellerūt, facilem q̄ puraram⁹, nihil vidi minus, damnari se nostro iudicio: tardioris fore bel
li, q̄ cum iis Sinuessam non venerimus. Dicere ego, dissimilem illorum esse causam, tum mul
ta. Veni igitur, & age de pace, meo ne inquā arbitrato? An tibi, inquit, ego p̄scribam? Sic in
quam agam, Senatū non placere in Hispanias iri, nec exercitū in Grāciam trāspottari, mul
taq̄ inquam digna eo deplorabo. Tum ille. Ego vero ista dici nolo. Ita putabam inquam: sed
ego eo nolo adesse, q̄ aut sic mihi dicēdum est, multaq̄, quē nullo modo possem filere, si ad
fem, aut non veniendum, Summa fuit, vt ille quasi exitum quērens vt deliberarem, nō fuit ro
gandum, ita discessimus. Credo igitur hunc me non amare. At ego me amabo, qd̄ mihi pridē
vsu non venit. Reliqua o Diū, q̄ comitatus: quā, vt tu soles dicere, *νεκεία*, in qua erat area sce
lerum: O rem perditam, o copias desperatas. Quid S. Seruii filius: quot in his castris fuerunt,
quibus Pompeius circūfederetur: sex legiones, multum vigilat, audet, nullum video finem
mali. Nunc certe promēda tibi sunt cōsilia. Hoc fuerat extremum, illa tamen *καταλοιπὸν* illius
est odiosa, quam pene p̄terii: si sibi consiliis nostris vtī non liceret, vsurum quorum posset,
ad omniaq̄ esse discessurum. Vidisti igitur virū, vt scripseras: ingemisti: certe, cedo reliqua.
Quid: cōtinuo ip̄e in Puteolanum, ego Arpinum, inde expecto quidem, *ἀλλὰ τελείω* illā tuam. Actum ne
Tu, malle, inquit, actum ne agas, etiam illum ipsum, quem sequimur, multa fefellerunt, sed
ego tuas literas expecto. Nihil est enim iam, vt antea videamus hoc quorsum euadat. Extre
mum fuit de congressu nostro, quo quidem non dubito, quin istum offenderim: eo maturius
agendum est. Amabo te, epistolam *πολιτικῶν*. Valde tuas literas nunc expecto. Vale.

Toga pura

Amabo me
Area scele
rum.
Circūfede
retur.

Actum ne
agas.

T. P. ATTICO.

Epistol. ad T. P. Atticum

Toga pura

Go meo Ciceroni, quoniā Roma caremus, Arpini potissimū togā purā dedi: idq; municipibus nostris fuit gratū: etsi oīs, & illos, & qua iter feci, moestos, afflictosq; vidi. tā tristis, & tā atrox est *ἀναθεώρησις*, huius ingētis mali. Delectus habet, in hyberna deducunt. Ea, quę etiā cū a bonis viris, tū iusto in bello cū modeste fiunt, tū ipsa per se molesta sunt, q̄ cēses acerbata nunc esse, cū a perditis in ciuili nefario bello petulantissime fiant. Caue aut putes quęq; hoīem in Italia turpē esse, qui hinc absit. Vidi ipse Formiis vniuersos: neq; mehercule vnq; hoīes putauī, & norā omneis, sed nunq; vno loco viderā. Pergamus igit quo placet, & nostra oīa relinquamus. Proficiscamur ad eū, cui gratior noster aduētus erit, q̄ si vna fuisset. tum em̄ eram⁹ in maxima spē: nūc ego qdē in nulla, nec p̄ter me quisq; Italiā gessit, nisi q̄ hūc inimicū sibi putaret. Nec mehercule hoc facio reip. causa, quā funditus deletā puto, sed ne qs me p̄ter ingratū in eū, qui me leuauit iis incōmodis quibus idē affecerat: & simul q̄ ea, quę sūt, aut q̄ certe futura sunt, videre nō potero. Etiam equidē Sena. Consul. facta qdā iā puto: vtinā in Volcatii sententiā, sed qd refert: etem̄ vna sententiā oīm. Sed erit iniustissimus Seruius, qui filiū misit ad affligēdū Cn. Pompeiū, aut certe capiendū cū Pontio Titiniano. etsi hic quidē timoris causa, ille vero nō. Sed stomachari desinamus, & aliqñ sententiā terminem⁹, vt nihil noui, nisi id qd̄ vellē, minimū spiritū reliquū eē. Nos, qm̄ superū mare obsidet, infero nauigabim⁹: & si Puteolis erit difficile, Crotonē petem⁹, aut Thurios, & boni ciues amātes patrię mare infestū habebim⁹. Aliā rationē huius belli gerendū nullā video. in Aegyptū nos abdimus, exercitu pares esse nō possum⁹. pacis fides nulla est. sed hec satis deplorata sunt. Tu velim literas Cephaloni des de oībus rebus actis, deniq; etiā de sermonib⁹ hoīm, nisi sane obmutuerūt. Ego tuis consiliis vsus sum, maxime q̄ & grauitatē in cōgressu nostro tenui, quā debui, & ad urbē vt nō accederē, perseueraui. Qd̄ superest, scribe quęso q̄ accuratissime (iam em̄ extrema sunt) qd̄ placeat, quid censeas. & si iā nulla dubitatio est, tamen si quid, vel potius quicquid veniet in mentē, scribas velim. Vale.

Volcatii sententia.

Mare superū & inferū.

Quod superest.

M. T. C. EPISTOLARVM AD T. POMPONIVM ATTICVM LIBER DECIMVS. T. P. ATTICO.

Errio Nonatū, cū in Laterium fratris venissem, accepi literas, & parulum respirauī, qd̄ post has ruinas mihi nō acciderat. Per em̄ magnū estimo tibi firmitudinē animi nostri, & factū nostrū p̄bari. Sexto. nō nostro q̄ scribis probari, ita lētor, vt me, quasi patris ei⁹, cui semper vni tribui plurimū, iudicio cōprobari putē: qui mihi, qd̄ sape soleo recordari, dixit olim Nonis illis Decemb. cū ego, Sexte, quidnā ergo: quid ille, *ἀλλὰ μέγα ἔξασ, τὴν καὶ ἐσομενοισιν πυνέωδ,* Eius igit mihi viuūt auctoritas, & simillimus ei⁹ filius eodē est apud me pondere, quo fuit ille: quē saluere velim iubeas plurimū. Tu tuū consiliū, etsi nō in longinquū tēpus differs: iā em̄ illū emptū pacificatorē perorasse puto, iam actū aliqd̄ esse in consensu Senatorū: tñ suspensum me detines, sed eo minus, q̄ nō dubito, qd̄ nobis agēdū putes. Quid. n. Flauio legionē, & Siciliā dari scribis: & id iā fieri: q̄ tu scelera partim parari, & iā cogitari, partim ex tēpore futura cēses: Ego vero Solonis popularis tui, & vt puto, etiā mei, legē negligā, qui capite sanxit, si quis in seditione non alterutrius partis fuisset: nisi tu aliter censes: & hinc abero, & filii. sed alterū mihi est certius, nec p̄cipiā tñ, expectabo tuū consiliū, & eas literas, nisi alias iam dedisti, quas scripsi, vt Cephaloni dares. Qd̄ scribis, nō quo aliunde audieris, sed te ipsum putare, me attractū iri, si de pace agat: mihi oīno nō venit in mētē, q̄ possit actio eē de pace, cū illi certissimū sit, sese posse expoliare exercitū, & puincia Pōpeiū, nisi forte iste summarius ei pōt psuadere, vt dū oratores cantēt, rideāt, quiescāt, nihil video qd̄ sperē, aut quid iā putē fieri posse. Sed tñ hoīs hoc ipm̄ p̄bi est, & magnū sit, *τὴν πολικωτάτων σκέμματα*, veniendū ne sit in cōsiliū Tyranni, si is aliqua de re bona deliberaturus sit. Quare, si quid eiusmodi euenerit, vt accersamur, qd̄ egdē nō curo, quid em̄ essem de pace dicturus, dixi. ipse valde repudiāuit. sed tñ si qd̄ acciderit, qd̄ censeas mihi faciēdum, utiq; scribito. Nihil. n. mihi adhuc accidit, qd̄ maioris cōsiliū esset. Trebatii boni viri, & cuius verbis te gaudeo delectatum, tuaq; ista crebra *ἐκφώνησις* τέρπει, me sola adhuc delectat.

Saluere.

Lex Solonis Attici popularis.

Summarius.

Trebatius.